

[Statsministeren]

På det private arbejdsmarked vil lønningerne i løbet af de to overenskomstår skulle stige med 3,5 pct. Hertil kommer naturligvis omkostningsvirkningen af arbejdstidsforkortelsen. Indregner man en produktivitetsforbedring som følge af arbejdstidsforkortelsen på en tredjedel, bliver denne omkostningsvirkning på 1,6–1,7 pct. Gennem hele perioden bliver der altså for så vidt tale om en omkostningsforøgelse på 5,1, måske 5,2 pct.

Det er imidlertid regeringens overbevisning, at jo mere vi kan begrænse omkostningsstigningen, jo mere kan vi naturligvis også forøge beskæftigelsen og altså formindskede arbejdsløsheden. Derfor vil regeringen stille forslag om at refundere et beløb svarende til 1,5 pct. af lønsummen på de beløb, som arbejdsgiverne indbetaler gennem den fælles opkrævningsordning. Tager vi hensyn til denne reduktion af arbejdspladsernes omkostninger, når vi ned på en omkostningsstigning på 3,6, måske 3,7 pct. over den samlede 2-årige periode.

Forudsætter vi lønstigninger i de lande, vi især skal konkurrere med – og det tror jeg er realistisk – på 4–5 pct. om året, vil denne udvikling indebære en forbedring af den danske konkurrenceevne på mellem 4 og 6 pct. i løbet af de to år.

Der påhviler nu samtlige ledere inden for erhvervslivet et afgørende ansvar for, at de muligheder, dette indebærer, også bliver udnyttet til det yderste til en forøgelse af produktionen og til investering i ny produktion.

Samtidig foreslår regeringen en forhøjelse af aktieselskabsskatten fra 40 til 50 pct. Herved finansieres for så vidt nedsættelsen af arbejdsgiverafgifterne.

Regeringen er naturligvis helt klar over, at det er en meget stram ramme, vi således lægger for lønudviklingen, men vi er overbevist om, at der er stor forståelse for, at vejen til øget realløn ikke går gennem en kraftig forøgelse af pengelønnen, men gennem prisstabilitet og balance i samfundsøkonomien. For at styrke denne stabilitet vil der blive fremsat forslag til lov om avancebegrænsning og om stop for takster og honorarer i de liberale erhverv, om begrænsning af tantiemer og vederlag m.v. og om en regulering af indkomstudviklingen for grupperne under sygesikringsordningen, så den kommer til at svare til udviklingen på det øvrige arbejdsmarked.

I omkostningerne vil der ikke kunne indregnes højere procentvise lønstigninger end dem, der er fastsat i overenskomstloven.

Det er regeringens opfattelse, at der er sket en betydelig udvidelse af långivningen i fast ejendom til finansiering også af stigende forbrug, og derfor vil der blive fremsat forslag om begrænsninger i realkreditlån til ejerskifte og ombygninger m.v. Det drejer sig både om en sænkning af lånegrænserne og om en begrænsning af de udgifter, der kan finansieres ved ombygningslån m.v.

For nu yderligere at lægge en dæmper på forbruget, især i de højere indkomstgrupper, foreslår regeringen en bunden opsparring på grundlag af den skattepligtige indkomst i 1984, og herved vil der blive bundet ca. 2 mia kr. Indbetalingen skal ske i fire rater i efteråret 1985.

Disse opsparingsbeløb skal indestå fuldt ud i fem år, hvorefter de udbetales over tre år, og der tilskrives ikke rente til dem. Det vil sige, at man for det første binder de 2 mia kr. i gennemsnitlig seks år, og for det andet må de opsparingspligtige acceptere et reelt rentetab på deres opsparring, som ved den nuværende rentes størrelse vil andrage over 200 mill. kr. om året.

Opsparingspligtige er alle fuldt skattepligtige, som ikke er fyldt 67 år, og som har en skattepligtig indkomst på over 150.000 kr. Opsparingsbeløbet sættes til 8 pct. af den del af den skattepligtige indkomst, som ligger over 150.000 kr. Denne bundgrænse bliver forhøjet med 6.000 kr. for hvert barn under 16 år.

Jeg har nu redegjort for hovedtrækkene i regeringens helhedsløsning. Bliver denne helhedsløsning gennemført, vil det have en særdeles gavnlig virkning på både betalingsbalancen, beskæftigelsen og arbejdsløsheden. Ganske vist vil vi endnu i 1985 og 1986 få et underskud på betalingsbalancen, der er større, end vi bryder os om, men efterhånden som forbedringen af konkurrenceevnen slår igennem, vil betalingsbalancen ifølge vore beregninger blive forbedret så hurtigt, at vi kan regne med balance i løbet af 1988, og det er målet. Dermed skulle vejen også være banet for et fortsat rentefald. Samtidig vil helhedsløsningen bane vejen for et fortsat fald i ledigheden.

Regeringen har bestræbt sig på at give helhedsløsningen en god social balance. Jeg